

Domján Gábor

KÉZBESÍTETLEN LEVÉL PATKA LÁSZLÓNAK

Kedves Laci! és Judit!

Tímár Verától tudom, hogy milyen nagy a baj. Illetve, dehogyan tudom! csak érzékelem és félem. Ez indít arra, hogy ne csak gondolatban legyek veletek.

Kedves Laci! Mindig jó szívvel voltál hozzánk. Harminc év távolából sem felejtettük el, hogy Edit a segítségével kapott állást a „Dimitrovban”. Kezdő poétaként bízattál engem és támogattál. Első kötetem megjelenésében is számíthattam Rád. Fogadd érte ismételt köszönetemet.

De leginkább általánosságban tartozom köszönettel Neked! Hogy szelíd és jó emberként tekinthettem Patka Lacira, ritka kincsére a hivatalnok-világnak. Találkozásainkra az utcán és az „Egry-szigeteken”. A postás asztaltársaságának törzs-meghívottja voltál. Én így akartam kifejezni a megbecsülésemet és a szeretetemet.

Személyesen szeretnék felkeresni, de ha nem sikerül, ezzel a pár sorral kívánom leróni adósságom.

Isten veled! Nem hiszem,
hogy rosszat tettél volna bárkinek. El nem követett bűneid adjanak erőt...

Veszprém, 2008. március 1.

Tartozom az igazságnak azzal, hogy elmondom: egyedül az nem olvasta levelem, akinek írtam, Patka László. Viszont mindenki más, akihez nem szólt, hallgathatta, olvashatja. El kell fogadnom: élete utolsó napjainak körülményei nem tették lehetővé soraim olvasását. Azzal áltatom magam, hogy Laci anélkül is megértette látogatásom okát, hogy ismerte volna a fenti levelet.

Domján Gábor

Széki Patka László

TÁVLAT

*kihül árnyékod
ha hangyabolyba lépve
elhal emléked*

2007. 11. 07.

VILLANÁS

*gyászuha ködben
verdes a virrasztó fény
szárnyaszegetten*

2007. 11. 09.

TÓTÁGAS

*méltatlan volt az a perc
amikor világra pottyantott
gyanútlan Anyád túlélve
rákrágtá nyirokmirigyeit
nem hitte volna hogy
örökre szóló bujdosásra
késztet mert egy életen át
azt sújkolták a diktátorok
és áldemokraták az ebadta népbe
hogy újabb és újabb áldozatok kelleneek
a szüntelen nincstelenséghez*

TAPOLCAIMALOMTÓ-MEMENTÓ

I.

Mintha egy messzi Karácsonyból
Perdült volna zöldszoknyásan elő
E kánikulába, illatos gyantát
Izzadt a fenyő;
S a platán ága úgy nyújtózott
Akár szürke lovacska nyaka,
Hiszen alatta várakoztál,
Szinte nyugtalan volt – a fa;
És boldog, és fényes volt a tó
S akárha a Te bőröd, oly selyem;
Egy szellőtől megrázkódott
A vízi petrezselyem;
S ringtak a tavirózsák
Mint úszó mécsesek,
Hogy a parti hosszú hajú fűz
Már örömeben könnyezett.

II.

Egy lusta béka kapaszkodik
Vizililjom levélre,
De a szitakötőt – odébb röppent –
Nem érdekli, hogy fölért-e?
A cikkanó fecskék bögye
Lágyan érinti a tavat.
S csak éppen hogy egy szellőcske is.
Mint gyors vizipók szalad.
Megadón biccent fejével a fűz
Ha majd őszi vizekre hull árnya,
S tovaúszik a lombja, akárha
Elijedt aranyhal-csapat.
Parton pityergő gyermek fogódzna
A szilvakék egekbe, hát hajtani
Kezdi a hintát, s helyette
Sírnak tovább rozsdás kapcsai.

III.

Még kéklik a mennybolt,
Mint a görög
Tengerek és a hegyek
Fölött,
Ám pirosul-sárgul
A tőzike, jácint
Tövestül a kertben,
S száz szint
Játszik az őszi Napocska,
Aranylón süt le
A Malom-tóhoz ;
Vakit is vize tükre ---
Szent János a parti kukáknál
Egy rá maradott orosz
Tiszti kabátban csikkek után
Motoz.

IV.

Tavasszal levelek
Ded bimbait vigyáztam
A meggyfavirág majd a
Nyárfapihe havazásban.
Nyáron nyakamba dőlt
(Mint tücsöknek) a zápor,
Ám mit nekem, boldog voltam
Egy szerelmes suttogástól.
S mert rögvest e vízparti
Vén platán alatt fogok állani
- már a tavon reszketnek lombja
Barna-narancs árnyai -,
Hogy várjalak, lehajtott fővel:
Ha megjössz, oly fehéren és
Oly puhán simulj rám akárha
Van Gogh fülére a kötés.

FALU A BAKONYBAN

*batyuzva „adjon Isten”-t jobbra-balra szórok,
pár kutya fölcsahol, utánam uccudik,
kakasos házak, lányok és lavórok,
tornácokon kinn száradó bugyik,
mikor egy kerítés-likon*

*kulacsomat karcossal tölti meg csurig,
nem nézem, ki, csak szemborát iszom,
ez hát a föld napíze, nedve,
na, nézd! engemszagolj-szirom,
ajkára játszi lepke*

*parányi pírja lobban, ég bíborlilán,
szellőt fuvalló fények egybekelve
ingvállain, s a melle! nini, lám,
változz át ~ gömbölyödj ölembel! ~
leánnyá írisz pumilám*